

om det forleden; hun sagde, at der var et Par Stuer i deres nye Hus, som de ikke brugte; dem kunde jeg saa godt faa, sagde hun.“

„Hos Ane? Ude i Skallinglandet! Mellem de skrækkelige Mennesker! Hvad tænker du dog paa, Hansine?“

„Aa, det har vist ikke saa meget paa sig med det Uvæsen, som man har snakket om, ... det sagde ogsaa Ane; og hun lod da heller ikke selv til at have lidt nogen Slags Nød.“

„Men det gaar alligevel ikke an; ... det gaar ikke an for Børnenes Skyld, Hansine! Det er jo dog nu baade dit og mit Ønske, — ikke sandt? — at de kommer lidt bort fra de Paavirkninger, som de hidtil har levet under ... og særlig for Sigrids Vedkommende er det sikkert paa høje Tid. Hun er en rigtig sød og rar Pige, men hun er lidt slem til at tage efter, har jeg mærket.“

„Ja, det har jeg jo sagt dig længe, Emanuel.“

„Nu ja, men saa forstaar jeg ikke, hvorfor du nu absolut vil — —“

„Jeg har ogsaa netop tænkt paa, at du skulde tage dem med dig ind til København. Du vil jo dog blive nødt til at indrette dig ligesom en Slags Hjem derinde. ... Og saa tror jeg nu ogsaa, at det var godt for Børnenes Skyld, om jeg en Tid holdt mig